

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **Y.P.**, nar. X
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2020, č. j. OAM-470/ZA-ZA13-LE31-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, kterou Česká republika považuje (s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti pod kontrolou proruských separatistů) za bezpečnou zemi původu (§ 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.). Žalobce žil na Ukrajině v obci L. v Z. o.
2. Vzhledem k výpovědi žalobce a ke shromážděným informacím o zemi původu lze podle žalovaného považovat v případě žalobce Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal opak. Za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označil skutečnost, že celá jeho rodina (rodiče a bratr) žije v ČR, a obavu z povolání do armády na Ukrajině. K tvrzené obavě z nástupu vojenské služby žalovaný uvedl, že branná povinnost je obecně

součástí státoobčanských povinností. V případě žalobce nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl představovat pronásledování či vážnou újmu. Žalobce sám nic takového netvrdil a žalovaný skutečnosti, které by svědčily pro takový závěr, nezjistil. Z informací o zemi původu vyplývá, že podmínky vojenské služby jsou na Ukrajině standardní, v současné době neprobíhá mobilizace a do bojů na východě Ukrajiny jsou nasazováni výhradně profesionální vojáci či dobrovolníci. Krom toho, dopisy o povolání do armády, které žalobce přislíbil, nedožil. Tvrzení o absenci práce a zázemí na Ukrajině ani tvrzení o existenci rodiny na území ČR nesvědčí o tom, že by Ukrajinu nebylo možné v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť jeho podkladem byly materiály čerpané z „MZV ČR v Kyjevě“ (žalobce má zřejmě na mysli Velvyslanectví ČR v Kyjevě), které podle něj dává cizincům mylné a nedůvěryhodné informace a žádá občany Ukrajiny, kteří chtějí žádat o jakýkoliv pobyt v ČR, aby se objednali přes Visapoint. Objednání však není možné, protože žádné termíny nejsou k dispozici (dají se pouze koupit před ambasádou). Tato skutečnost trvá již několik týdnů. Žalobce nesouhlasí s vyjádřením Velvyslanectví ČR v Kyjevě ke stavu války na Ukrajině. Válka je podle něj činem ukrajinských oligarchů, kteří jsou podporováni některými státníky. Velvyslanectví podává o situaci zkreslené informace, aby situace na Ukrajině nebyla považována za občanskou válku. Podklady rozhodnutí jsou proto podle něj zkreslené a nerelevantní. Žalobce by chtěl žít v ČR normální život, nikoliv život ve strachu.
4. V žalobě žalobce požádal o přiznání odkladného účinku a svou žádost odůvodnil skutečností, že má v ČR celou rodinu a přítelkyni.
5. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. Podotkl, že žalobní námitky jsou formulovány pouze obecně a z části se mýlí s obsahem napadeného rozhodnutí (týkají se pobytových otázek). Žalovaný je přesvědčen, že shromáždil relevantní a aktuální informace o zemi původu žalobce. V rámci správního řízení byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí, ale nechtěl se k nim nijak vyjádřit.
6. V replice žalobce uvedl, že v ČR žije již delší dobu a v návratu na Ukrajinu mu brání skutečnost, že pochází z oblasti, kde není jednoduché žít. Nemá tam žádné ubytování, zapsanou adresu ani majetek. V ČR má většinu přátel a blízkých. Nic špatného neudělal, jen by si zde chtěl zařídit legální pobyt a nechat se zaměstnat (v současné době má možnost, aby jej nový zaměstnavatel zaměstnal). Dodal, že ani jeho zdravotní stav „není dvakrát dobrý“.

III. Posouzení žaloby soudem

7. Soud se nejprve zabýval včasností žaloby. Žalobce totiž napadl rozhodnutí žalovaného nejprve u Okresního soudu Praha-západ (dále jen „okresní soud“), který usnesením ze dne 5. 1. 2021, č. j. 36 C 356/2020-10, řízení zastavil podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a poučil žalobce o možnosti podání žaloby u správního soudu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobce následně podal dne 6. 2. 2021 žalobu ke zdejšímu soudu.
8. Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. platí, že „[j]estliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního

orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.“

9. Pro včasnost žaloby je tedy třeba splnit dvě podmínky: (1) žaloba musí být ke správnímu soudu podána do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí civilního soudu o zastavení řízení. Tato podmínka je v posuzované věci splněna. Usnesení okresního soudu nabylo právní moci dne 10. 2. 2021 a žalobce podal žalobu ke zdejšímu soudu již dne 6. 2. 2021. Zároveň ovšem (2) žaloba musela být předtím včasné (ve lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. nebo ve lhůtě podle zvláštního zákona, v posuzované věci ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu) podána u civilního soudu. Přestože § 72 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že „[v] takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení“ (zdůraznění doplněno), Nejvyšší správní soud vyložil citované ustanovení tak, že lhůta pro podání žaloby je i v tomto případě zachována, pokud je poslední den lhůty podána u soudu nebo předána orgánu, který má povinnost ji doručit (rozsudky NSS ze dne 9. 7. 2020, č. j. 1 As 123/2019-37, a ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 49/2007-44).
10. K dotazu zdejšího soudu okresní soud sdělil, že mu byla žaloba doručena dne 11. 11. 2020, přičemž obálka není k dispozici. Soud si následně vyžádal od okresního soudu spis sp. zn. 36 C 356/2020, z něhož zjistil shodné informace: žaloba byla soudu doručena poštou dne 11. 11. 2020, obálka, v níž byla žaloba okresnímu soudu doručena, však ve spisu není. Vzhledem k této skutečnosti soud nemohl najisto postavit datum, kdy žalobce podal žalobu k poštovní přepravě, a ověřit, zda se tak stalo ve lhůtě 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí dne 23. 10. 2020. Soud proto postupoval v pochybnostech ve prospěch žalobce a žalobu považuje za včasnou.
11. Ve věci jsou splněny také další podmínky pro věcné projednání – žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době ke dni rozhodnutí soudu (na základě přímého účinku čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (žalovaný výslovně, žalobce implicitně).
12. Žaloba není důvodná.
13. Žalobce brojí proti zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, „*jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze*“.
14. Ukrajina (s výjimkou poloostrova Krym a částí Luhanské a Doněcké oblasti pod kontrolou proruských separatistů) byla zařazena mezi bezpečné země původu novelou vyhlášky č. 328/2015 Sb. provedenou vyhláškou č. 68/2019 Sb.
15. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě aplikace institutu bezpečné země původu se uplatní vyvratitelná domněnka, že země původu dodržíje

mezinárodní závazky v oblasti lidských práv, a že tedy žadateli nehrozí pronásledování ani vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Je proto na žadateli, aby tuto domněnku vyvrátil.

16. Například v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, Nejvyšší správní soud uvedl, že „pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli [...]. Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“ Tentýž názor Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, V poslední době jej pak potvrdil např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, a v usneseních ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020-29, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020-34, ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020-34, či ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020-68.
17. Soud se shoduje s žalovaným, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že Ukrajinu ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu považovat nelze. V rámci pohovoru ve správním řízení žalobce uvedl, že nechce nastoupit do armády, protože mu nedává smysl válčit a existuje mnoho informací, že na východě Ukrajiny byli vojáci zabiti. Jeho známí byli odvedeni a po 3 měsících výcviku byli posláni na východ Ukrajiny. K dotazu žalovaného sdělil, že byl u odvodu v 18 letech, absolvoval zdravotní prohlídku, ale nebyl odveden. V průběhu let 2018 a 2019 však obdržel čtyři dopisy vojenské správy, které převzala jeho babička. V dopisech byl pouze uveden termín, kdy se měl žalobce dostavit na vojenskou správu ve městě Svaljava. Žalobce přislíbil doložení dopisů. Následně při seznámení s podklady sdělil, že zmíněné dopisy jeho matka vyhodila, a přislíbil doložení nových dopisů. To však ve lhůtě stanovené žalovaným ani později neučinil. K dotazu žalovaného, proč nezmínil obavu z nástupu do armády v průběhu pohovoru, který s ním byl veden v rámci řízení o správním vyhoštění, žalobce uvedl, že „tuto skutečnost neuváděl, protože si to neuvědomil“.
18. S ohledem na žalobcem tvrzené skutečnosti soud souhlasí s žalovaným, že žalobce neprokázal, že by Ukrajina nebyla v jeho případě bezpečnou zemí původu. V této souvislosti lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se žadatelů, kteří jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvádí obavu z povinnosti nastoupit vojenskou službu na Ukrajině (z četných rozhodnutí lze zmínit např. usnesení NSS ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5 Azs 145/2019-35, bod 32, ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 406/2017-31, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 297/2017-22, ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 169/2017-25, ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Azs 52/2016-33, nebo ze dne 9. 3. 2016, č. j. 6 Azs 23/2016-48). V usnesení 5 Azs 145/2019-35 Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že do bojů na jihovýchodě Ukrajiny jsou od podzimu 2014 nasazováni již pouze profesionální vojáci a dobrovolníci, nikoliv však vojáci základní vojenské služby. Na Ukrajině existuje možnost náhradní (civilní) služby, která je vykonávána většinou v nemocnicích těmi, kteří odmítnou nastoupit vojenskou službu z náboženských důvodů. Shodné informace vyplývají i z informací o zemi původu založených ve spise v nynější věci. Žalobce neuvedl žádné výjimečné okolnosti, jimiž by se odlišoval od situace popsané v citované judikatuře a informacích o zemi původu.
19. Žalobcem uvedené skutečnosti zcela zjevně nesvědčí o tom, že by mu hrozilo v zemi původu pronásledování nebo vážná újma, a že by tak země původu nebyla pro něj

bezpečnou. Žalobce uvedl, že pochází z obce L., která se nachází v Z. o., tedy mimo části Ukrajiny, které jsou vyhláškou z konceptu bezpečné země původu vyňaty (výjimka se vztahuje pouze na poloostrov Krym a části Luhanské a Doněcké oblasti pod kontrolou proruských separatistů). Označení Ukrajiny za bezpečnou zemi původu (s uvedenými výjimkami) přeneslo na stranu žalobce břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně toho, že Ukrajinu za bezpečnou zemi ve vztahu k ní považovat nelze. Rozsah a obsah jím sdělených informací však v daném případě neodůvodňoval přijetí závěru, že by pro něj Ukrajina bezpečnou zemi původu skutečně nepředstavovala.

20. Soud nepřisvědčil námitce, že žalovaný založil napadené rozhodnutí na zkreslených a nevěrohodných podkladech. Žalobce formuloval tuto námitku pouze v obecné rovině, aniž by označil konkrétní informace, které podle něj nebyly pravdivé. Nevěrohodnost přitom dovozoval především ze skutečnosti, že informace pocházely z Velvyslanectví ČR v Kyjevě, které se potýká s problémy při objednávání termínů pro podání žádosti pro pobytová oprávnění. Soud neshledává příčinnou souvislost mezi žalobcem tvrzenými problémy Velvyslanectví ČR v Kyjevě a jeho tvrzením, že by měly být informace zkreslené. Zprávy o zemi původu, které žalovaný využil jako podklad pro rozhodnutí, byly souhrnně zpracovány jeho oddělením zahraničních a evropských záležitostí, přičemž jednotlivé informace v nich obsažené jsou řádně opatřeny odkazy na zdroje, z nichž byly čerpány. Informace poskytnuté Velvyslanectvím ČR v Kyjevě jsou pouze jedním z mnoha využitých zdrojů a nejsou s ostatními zdroji rozporné.
21. S ohledem na obecnost žalobcovy námitky soud neshledal důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Žalovaný pracoval s informacemi o zemi původu, které byly relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální ve vztahu k žalobcem uvedeným skutečnostem a ověřené z různých zdrojů. Požadavky na informace o zemi původu vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS) tedy žalovaný respektoval. Žalobce měl možnost předložit vlastní podklady či navrhnout důkazy v rámci své výpovědi či v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí, přičemž této možnosti nevyužil.
22. Ve správním řízení stejně jako v žalobě žalobce zmínil, že na území ČR žijí jeho rodiče a bratr, v rámci žádosti o odkladný účinek zmínil, že zde žije i jeho přítelkyně. Byť žalobce výslovně neuvedl, že by se na základě těchto skutečností dovolával aplikace humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona, soud pro úplnost doplňuje, že žalovaný není v případě využití institutu bezpečné země původu povinen odůvodnit neaplikaci § 14 a § 14a zákona o azylu. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v četné judikatuře, zejm. výše citovaném rozsudku č. j. 7 Azs 347/2020-23 (viz také např. usnesení ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020-36, nebo výše citovaná usnesení č. j. 1 Azs 49/2020-32, č. j. 4 Azs 229/2020-34 či č. j. 3 Azs 129/2020-68).
23. V řízení s žadatelem z bezpečné země původu, který nedoloží, že v jeho případě tuto zemi nelze považovat za bezpečnou, totiž podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že „[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

24. S ohledem na právní úpravu i ustálenou judikaturu nelze považovat argumentaci rodinnými důvody za důvod pro přijetí žádosti o mezinárodní ochranu k věcnému projednání podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Rovněž nelze přistoupit k věcnému přezkumu žádosti z důvodu tvrzeného nedostatku zázemí v domovské zemi (viz např. opakovaně citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 347/2020-23). Jediným důvodem pro přijetí žádosti k věcnému přezkumu může být v případě žadatele pocházejícího z bezpečné země pouze prokázání, že tuto zemi nelze ve vztahu k němu za bezpečnou považovat.
25. Takovým postupem přitom nedochází k porušení mezinárodněprávních závazků ČR plynoucích z čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní již v usnesení ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, uvedl, že *„rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle [zákona o pobytu cizinců]. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“*
26. Citovaný právní názor pak Nejvyšší správní soud potvrdil i v případech týkajících se právě aplikace institutu bezpečné země původu, např. v usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020-68, uvedl, že *„stěžovatelkou tvrzené skutečnosti (zejména její psychické obtíže a existence rodinných vazeb v České republice) pro ni mohou být významné a soud je nechce zlehčovat. Přesto v nyní projednávaném případě nejsou relevantní právě proto, že žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, neboť přichází ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Je proto třeba, aby stěžovatelka legalizovala svůj pobyt na území České republiky na základě některého z pobytových oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.“* (důraz přidán; viz rovněž rozsudek č. j. 7 Azs 347/2020-23, nebo usnesení č. j. 6 Azs 240/2020-36).
27. Lze shrnout, že výše uvedená právní úprava (a konstantní judikatura k ní se vztahující) umožňuje žalovanému, v případě, že cizinec pochází z bezpečné země, se věcně nezabývat jeho žádostí o mezinárodní ochranu, pokud cizinec neprokáže, že v jeho případě nelze domovskou zemi za bezpečnou považovat. Ani v situaci, kdy má cizinec rodinné důvody pro setrvání na území ČR, nepředstavuje tato skutečnost důvod pro přijetí jeho žádosti k věcnému projednání. Tímto postupem přitom nejsou porušeny mezinárodněprávní závazky ČR vůči soukromému a rodinnému životu cizince zaručené čl. 8 Úmluvy. Jak vyplývá z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, pobyt cizince na území je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli pobytové oprávnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 8.

2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, č. 18/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016-59), jak je tomu i v nyní posuzované věci. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobce měl na území ČR nejprve jako nezletilý povolen pobyt za účelem sloučení rodiny, následně měl povolen pobyt za účelem podnikání. V roce 2018 podal žádost o prodloužení pobytu, která však byla zamítnuta, následně pobýval na území ČR nelegálně a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Za popsané situace bylo namístě, aby žalobce řešil svou situaci prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, nikoliv zákona o azylu.

28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu, a jeho závěr o zjevné nedůvodnosti žalobcovy žádosti je souladný se zákonem.
29. Závěrem soud doplňuje, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť žaloba měla odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 2 zákona o azylu).

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2021

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně